سفر سبز، فرهنگ گمشده!

گروه اجتماعی - حسن طباطبایی

امسال هم تعطیلات تابستان و گردشگری غیرمسئولانه با تولید انبوهی از زباله به پایان رسید. در روزهای میانی شهریور بیشترین سفرها با ورود حدود چهار میلیون و ۸۰۰ هزار نفر مسافر به استان مازندران انجام شده است و تصاویر شبکه‌های اجتماعی از زباله‌های رهاشده در این استان و دیگر مناطق گردشگری نگرانی فعالان محیط زیست را برانگیخت، آنان با اعلام این که حجم تولید زباله در شمال ایران وحشتناک است، این خطه سبز را باتلاق زباله توصیف و از آلودگی سیمای طبیعت انتقاد کردند.

بعید است به هر نقطه از طبیعت این سرزمین پا بگذارید و در گوشه و کنارش با انبوهی از زباله روبه‌رو نشوید. تلاش‌های مقطعی تشکل‌های غیردولتی هم در مقابل موج زباله ریزی عمومی ناچیز بوده است. زباله‌های رهاشده در حاشیه رودخانه‌ها، جنگل‌ها، دامنه کوه‌ها و... نشان می‌دهد محیط زیست کشور علاوه بر چالش‌هایی مانند بحران کم‌آبی و تهدید حیات وحش همچنان با مسئله به ظاهر ساده‌ای همچون رهاسازی زباله از سوی گردشگران هم دست به گریبان است.

«علی‌رغم تمام مزایایی که سفرهای تفریحی برای استان‌های شمالی کشور به ارمغان آورده، اما رفتار غیرمسئولانه گردشگران، به ضرر محیط زیست تمام شده است.» گوینده این عبارت حسین آخانی عضو هیئت علمی دانشگاه تهران است که باور دارد، ما چگونگی گردش در طبیعت را به مردم نیاموخته‌ایم: «گردشگران پیوسته درحال تخریب محیط زیست هستند، به این دلیل که هیچ گونه زیرساختی برای طبیعت محوری فراهم نکرده‌ایم و عدم فرهنگسازی نسبت به کاهش و جمع‌آوری زباله باعث شده گردشگران در هر نقطه‌ای که اتراق می‌کنند، پس از ترک محل حجمی از پسماندها را در طبیعت باقی بگذارند.»

ابتدا مدیران و بعد مردم آموزش ببینند

این استاد دانشگاه، تنها مردم را مقصر ندانسته وعنوان می‌کند: «این وظیفه ارگان‌های مسئول است که موضوع پسماند را به دغدغه‌ای عمومی بدل کنند. نباید فراموش کرد مردم از دولت‌ها الگو می‌گیرند، وقتی توسعه بر پایه بهره کشی از طبیعت بنا شده باشد، یعنی دولت‌ها با مصرف منابع سرزمین روزگار می‌گذرانند. بنابراین مردم هم می‌بینند و یاد می‌گیرند. آن‌ها متوجه می‌شوند که طبیعت با این عظمت متولی ندارد، آن‌ها چرا از آن بهره کشی نکنند؟ شوربختانه عمده تخریب‌های محیط زیستی منشأ دولتی دارند. به همین علت اگر به کسی بگویید در جنگل زباله‌ات را رها نکن می‌گوید برو ببین چطوری زباله یک شهر را در جنگل رها می‌کنند بعد شما زورت به من رسیده و... ما ابتدا باید رفتار دولت را نقد کنیم و بعد به مردم برسیم. من معتقدم ابتدا باید مدیران و بعد مردم آموزش ببینند. وقتی مردم تخلفات دولت‌ها را مشاهده می‌کنند، هرگز حاضر نیستند از نیات خود کوتاه بیایند. و هر کس به هر اندازه‌ای که فکرش را بکنید از طبیعت بهره خود را می‌برد و برخی زباله‌هایشان را پرت کرده و در دامان طبیعت رها می‌کنند. بعد هم مردم وقتی به دولت نگاه می‌کنند که دارد به هزار و یک بهانه به سرزمین آسیب می‌زند طبیعی است که نمی‌توانند به طبیعت آسیب نرسانند. دولت خود متولی سرزمین است اما خود بزرگ‌ترین تخریبگر همین سرزمین است. به هر شکلی که در نظر بگیرید اکنون مردم در یک رقابت تنگاتنگ با دولتی هستند که دارد سرزمین خود را تخریب می‌کند. البته واقعا نقش مردم ناچیز است. واقعیت این است که اکنون این الگو و فرهنگ دارد بین مردم جا می‌افتد که برنده آن است که بیشتر به این سرزمین آسیب برساند! ما باید بالاخره بر این مسئله نقطه پایانی بگذاریم. برای بهبود این وضعیت باید دولت مسئولیت‌پذیر باشد و درست رفتار کند و حداقل قوانینی را که خودش گذاشته است اجرا و رعایت کند و طبیعی است که بعد از همه این‌ها باید از مردم خواست که مراعات حال سرزمین را بکنند و از طرفی در دنیای مدرن دولت‌ها هستند که ابزار کنترل و سیاست گذاری و قانون گذاری را در اختیار دارند و باید با از طریق قوانین اعمال قانون کنند.» (۱)

آخانی در ادامه کشور نروژ را مثال می‌زند که بالاترین استانداردهای زیست محیطی جهان را داراست و برای عدم رهاسازی زباله در طبیعت زیرساخت‌های لازم را فراهم کرده است: «محیط زیست در نروژ اولویت اول است، حتی شعار این کشور راجع به «قدرت طبیعت» است. در همین کشور اگر جایی باید سطل زباله باشد ولی سطل زباله را نگذاشته باشند، شما می‌بینید مردم زباله ریخته‌اند. اگر سطل زباله خالی نشده باشد، دور ش آشغال ریخته شده است. پس در همین نروژ که بالاترین استانداردها را دارد، اگر سطل زباله نباشد یا دیر تمیز و خالی شود مردم زباله می‌ریزند. درنهایت باید سطل زباله باشد تا مردم آشغال را بیرون نریزند، این یک نکته است. در شهرهای شمالی ایران، شهرداری‌ها به جای آن که زباله را مدیریت کنند، در جنگل یا در سواحل می‌ریزند. خب در این شرایط شهروند این تصور را به درستی دارد که حالا که این حجم از زباله در جنگل ریخته می‌شود، یک قوطی نوشابه من که چیزی نیست! این‌ها زیرساخت می‌خواهد. تا این زیرساخت شکل نگیرد ما مشارکت عمومی در مدیریت محیطی نخواهیم داشت. این مشارکت عمومی تنها با ایجاد زیرساخت و البته اعمال قوانین شکل می‌گیرد. در این که جریمه می‌تواند در بسیاری از مواقع کارساز باشد شکی نیست و گاهی جبر اجتماعی می‌تواند این معضلات را بهبود ببخشد؛ مانند نبستن کمربند ایمنی یا سوار کردن دو سرنشین در صندلی کناری راننده که با کمک قوانین راهنمایی رانندگی برطرف شد.»

سهیلا بخشی هم از فعالان محیط زیست است که بیش از تأکید بر فراهم سازی زیرساخت‌ها به مسئله قانون گذاری اشاره دارد و در این زمینه معتقد است: «ضمن توسعه زیرساخت‌ها و ترویج فرهنگسازی و آموزش، تعیین قوانین الزام‌آور و اعمال محدودیت‌ها می‌تواند تولید پسماند و رهاسازی آن در طبیعت را به طرز مشهودی کاهش دهد. ازجمله این محدودیت‌ها می‌تواند ممنوعیت استفاده از ظروف یک بارمصرف و یا عرضه کیسه‌های پلاستیکی در رستوران‌های شمال کشور باشد.

اگر مسافری به قصد تفریح وارد استان‌های شمالی می‌شود باید به گردشگری مسئولانه عمل کند، چراکه هم اکنون فقط در مازندران با جمعیت رسمی سه و نیم میلیونی، هر نفر روزانه ۹۰۰ گرم زباله تولید می‌کند. شما حساب کنید چه حجم بالایی است. در تعطیلات این حجم زباله چندین برابر شده و این یعنی حجم تولید زباله در شمال ایران به اندازه یک کشور پرمصرف است و سرانجام این زباله‌ها به‌عنوان شیرابه راهی آب‌های زیرزمینی شده و رودخانه‌ها را آلوده‌تر نموده و این خطه سبز را به باتلاقی از زباله بدل می‌کنند.»

وقتی وارد طبیعت می‌شوید هیچ چیز جز رد پا از خود برجای نگذارید

این فعال محیط زیست می‌گوید: «تولید زباله به هرشکلی برای شهرهای شمالی زیان‌آور است، حتی اگر گردشگران زباله را در طبیعت رها نکرده و در سطل بریزند، درنهایت همه این زباله‌ها به محل دپو که در جنگل و طبیعت است، منتقل می‌شود: «اگرچه بسیاری از گروه‌های داوطلب دل به کوه و دشت می‌زنند تا زباله بازمانده از گردشگران را جمع‌آوری کنند اما این اقدام فقط زباله را از جلوی چشم من و شما دور می‌کند و در نبود سازوکار شفاف و دقیقی برای دفن بهداشتی زباله، تنها باید به گردشگران گفت: وقتی وارد طبیعت می‌شوید هیچ چیز جز رد پا از خود برجای نگذارید و باید تا می‌توانیم زباله درست نکنیم چون جمع شدن زباله در محل دپو هم برای خود مردمی که تولید زباله می‌کنند و هم برای طبیعت مشکل ایجاد می‌کند. اگرچه تصور می‌شود در این دنیایی که مصرف کردن، بخشی از رفتار روزمره همه ماست نمی‌توان زباله تولید نکرد، اما قطعا می‌توان دقت و توجه بیشتری داشت و مناطق گردشگری را با رفتار غیرمسئولانه تخریب نکرد. به این معنا که کیسه قابل بازیافت همراه داشته باشیم و زباله‌ها را از طبیعت خارج کنیم. گاهی باید کیلومترها زباله را با خودمان حمل کنیم تا فضای مناسبی برای رهاسازی بیابیم. درواقع باید مسئول زباله‌ای باشیم که تولید می‌کنیم و با تحمل بوی ناخوشایند و حمل آن در خودروی شخصی خودمان از طبیعت مراقبت کنیم.»

هیچ احترامی برای طبیعت قائل نیستیم

«یکی از بزرگ‌ترین آسیب‌هایی که به طبیعت وارد می‌شود، انباشت و رهاسازی زباله است.» این عبارت از سوی آدینه صفرزاده در قامت کارشناس محیط زیست نقل شده و در گفت‌وگو با «ما» تأکید می‌کند: «این مشکل فقط در تعطیلات رخ نمی‌دهد، بلکه در تمامی روزهای سال و غالبا در زمان‌هایی که مردم به دامان طبیعت می‌روند اتفاق می‌افتد. چرا این اتفاق می‌افتد؛ چون کسی که صاحب ماشین شخصی شده، هرجایی می‌تواند برود و با خودش زباله را به جاهایی می‌برد که پیش از آن وجود نداشت. او البته برای رفاه خودش از طبیعت استفاده می‌کند و درخت آتش می‌زند و ما در هیچ کجای قوانین برای ممانعت از چنین فاجعه‌ای مانعی نداریم. ما یاد نگرفته‌ایم خودرو وسیله‌ای است که خطرناک است و هرجایی شما نمی‌توانید با آن بروید. حتی در بزرگ‌ترین اقتصادهای دنیا این امکان وجود ندارد که انسانی با ماشین شخصی خود به هرجایی وارد شود. در کشور ما به دلیل این که بنزین خیلی کم ارزش است و قیمت نازلی دارد و هزینه داشتن ماشین در مقابل خدماتی که به شما می‌دهد بسیار کم است، انسان‌هایی با خودروی خود به هرجایی از طبیعت که بخواهند وارد می‌شوند. ریختن زباله در کشور ما فاقد جریمه است. درحالی که در آمریکا شما جرئت ندارید یک بطری یا هر آشغالی را از خودرو به بیرون پرت کنید چون جریمه سنگین دارد. درصورتی که در ایران ما هیچ جریمه‌ای برای این موارد در نظر نگرفته‌ایم درحالی که طبیعت ایران و همین حداقل جنگل‌های ما به دلیل سهل انگاری و بی‌مبالاتی در رهاسازی زباله آسیب دیده، بنابراین هیچ احترامی برای طبیعت قائل نیستیم. اگر قانون محکمی داشتیم و اعمال قانون هم داشتیم هرگز شاهد چنین اتفاقاتی نبودیم. در جنگل‌های ما انبوهی زباله قرار دارد و این ناشی از بی‌مبالاتی گردشگران است که خسارت سنگینی به سرمایه‌های کشور وارد می‌کنند و همیشه هم از این مهلکه گریخته‌اند و قانونی برای متوقف کردن و جریمه آن‌ها وجود ندارد و هر بار این اتفاق دارد به شکل بدتری رخ می‌دهد.»

صفرزاده در ادامه با اشاره به فرهنگ سفر عنوان می‌کند: «این فرهنگ در کشورمان آن طور که باید و شاید مناسب نیست، زیرا بیشتر مردم بی‌برنامه سفر می‌کنند و به جای بازدید از اماکن دیدنی به محیط زیست کشور آسیب می‌زنند، به همین دلیل تا زمانی که زیرساخت‌های ذهنی در کشور اصلاح و آماده نشود نباید انتظار داشت گردشگران زباله تولیدی خود را کاهش داده و یا آن را در طبیعت رها نکنند، امروزه در دنیا تلاش بر ترویج کاهش تولید زباله است، به‌ویژه در طبیعت تأکید می‌شود که میزان تولید زباله به حداقل برسد و بهتر است برای نیل به این هدف اولویت بندی کنیم؛ مثلا ابتدا میزان زباله‌های پلاستیکی که نفس طبیعت را می‌گیرند، کاهش دهیم. اگر طبیعت دوست و طبیعت گرد هستیم و حتی اگرنه به طور منظم، بلکه گاه گداری با دوستان به طبیعت می‌رویم به جای ظروف یک بارمصرف، حتی با منشأ گیاهی، از ظروف شخصی خودمان استفاده کنیم و آن‌ها را همیشه در کوله خود نگه داریم. وقتی با روبنه سفر را جمع می‌کنیم، بیندیشیم چه چیزهایی در بازگشت تبدیل به زباله می‌شود و اگر می‌توانیم آن‌ها را حذف کنیم؛ مثلا به جای آن که هر نوع میوه را در یک کیسه فریزر قرار دهیم، آن‌ها را داخل یک کیسه بگذاریم یا به جای آن که از بطری پلاستیکی برای حمل آب استفاده کنیم، قمقمه آب برداریم که قابلیت استفاده چندین باره را دارد. اگر از قدرت خلاقیتمان بهره بگیریم، بی‌شک موارد بسیاری از این دست می‌یابیم که میزان زباله تولیدی را به هنگام سفر کاهش می‌دهد. بد نیست اگر به صورت گروهی سفر می‌کنیم به دیگر همسفرانمان نیز این موارد را گوشزد کنیم و در مقابل از تجربیات و راهکارهای آن‌ها هم برای کاهش تولید زباله استفاده کنیم.»

توجیه اشتباه گردشگران

«شیوع این تفکر در میان گردشگران که رها کردن مواد غذایی و زباله‌های تجزیه پذیر در طبیعت مشکلی ندارد، باعث شده است تا در سفر و گشت‌وگذار در کنار رودخانه، جنگل، ساحل و یا اغلب عرصه‌های طبیعی شاهد تلی از پوست مرکبات، هندوانه، تخمه و به‌طور کل مواد غذایی باشیم که در گروه مواد تجزیه پذیر قرار می‌گیرند. اگرچه قرار گرفتن بسیاری از انواع خوراک در این گروه کاملا درست است اما رهاسازی آن‌ها به هر دلیلی در طبیعت اقدامی ناشایست و جبران ناپذیر به شمار می‌آید. این نوع زباله‌ها برای طی روند تجزیه در طبیعت به بازه زمانی ۶ ماه تا یک سال نیاز دارند. در این روزها به تناوب زباله‌هایی از این نوع روی یکدیگر تلنبار شده و علاوه بر جذب حشرات، مصرف توسط حیات وحش و دام، راه افتادن شیرابه‌ها و... که اثرات نامطلوب زیست محیطی را به دنبال دارند، تا مدت‌ها با ایجاد آلودگی بصری، چهره زیبای طبیعت را زخمی و نازیبا می‌کنند.» این گزیده‌ای از یادداشت شیرین نجوان، کارشناس ارشد گردشگری است که خبرگزاری ایسنا با انتشار آن به واکاوی رفتار گردشگرانی پرداخته که با یک توجیه اشتباه به انباشت بیشتر زباله دامن زده‌اند.

او در ادامه این یادداشت نوشته است: «در ادبیات حرفه‌ای محیط زیست و حوزه پسماندها، به این نوع زباله‌هایی که امکان تجزیه در طبیعت را دارند، «زباله‌های زیست تخریب پذیر» می‌گویند. درواقع آن‌ها زباله‌هایی هستند که به طور معمول از منابع گیاهی یا حیوانی نشئت می‌گیرند و امکان تخریب آن‌ها وجود دارد. در مواجهه با این موضوع جدا از گردشگران ناآگاه که با توجیه تجزیه پذیری صرف این نوع زباله‌ها، آن‌ها را در طبیعت رها می‌کنند، برخی دیگر که از دانش نسبی نسبت به این موضوع برخوردار هستند، زباله‌هایی شامل پوست میوه‌ها و مواد غذایی خود را در خاک محیط طبیعی موردنظر دفن می‌کنند. در این باره نیز ملاحظات بسیاری مدنظر است. (هرچند اختلاف نظرهایی وجود دارد اما) [برخی] صاحب نظران زیست محیطی آن را رد می‌کنند. آن‌ها معتقدند با این کار چرخه تغذیه جانوران و حشرات برهم زده می‌شود. از سوی دیگر برخی متخصصان این حوزه باور دارند زباله‌های تجزیه شونده اگر در خاکی دفن شود که از اکسیژن کافی برخوردار نباشد، گاز متان گلخانه‌ای تولید می‌شود که پتانسیل گرمایشی آن ۸۶ برابر بیشتر از دی اکسید کربن است و درنتیجه آسیب به مراتب بیشتری به محیط زیست وارد خواهد شد. از این رو بهترین رویکرد در مدیریت چنین زباله‌هایی در سفر، جمع کردن آن‌ها و سپس ریختن در سطل‌های زباله است.»

طبیعت مملو از زباله نمی‌تواند از گردشگران میزبانی کند

امروزه صنعت گردشگری برای بقاء خود راهی به جز حفظ محیط زیست ندارد و بدون تردید طبیعتی که زیربار زباله مدفون شده، نمی‌تواند به خوبی از گردشگران میزبانی کند. آیه شهیدی از کارشناسان محیط زیست در این باره بیان می‌کند: «وضعیت مناطق بکر کشور که به‌عنوان مناطق گردشگری شناخته می‌شوند، تأسف بار و آزاردهنده است؛ گردشگری سبز که گاهی با عنوان اکوتوریسم یا گردشگری مسئولانه هم به کاربرده می‌شود، به معنای احترام به طبیعت و رفتارهای سازگار با محیط زیست است اما متأسفانه این مفهوم در فرهنگ گردشگری کشور ما گم شده است. علی‌رغم برخی تلاش‌ها در جهت تثبیت این فرهنگ در جامعه، هنوز بسیاری از افراد و نهادها خود را نسبت به محیطی که در آن زندگی یا سفر می‌کنند، مسئول نمی‌دانند و همین موضوع روزبه‌روز وضعیت برخی از مناطق طبیعی و بکر را بحرانی‌تر می‌کند. حال این که از جمله مزایای گردشگری سبز، حفظ و پیشرفت فرهنگ بومی و محلی، به حداقل رساندن تولید پسماند، تمیز نگه داشتن محیط‌های طبیعی و استفاده از ظروف تجدیدپذیر است.»

به گفته این کارشناس محیط زیست، مهم‌ترین اقدام گردشگران در تورهای طبیعت گردی باقی گذاشتن تنها ردپایی از خود است: «در قالب سفر سبز باید به گردشگران آموزش داد تا زباله‌ها و باقی‌مانده مواد غذایی مصرفی را به نزدیک‌ترین شهر برگردانند و در طبیعت رها نکنند. تورهای طبیعت گردی هم می‌توانند به منظور ترویج سفر سبز از افراد ثبت نام کننده برای شرکت در تور بخواهند، لوازم شخصی موردنیاز را همراه داشته باشند و از وسایل پلاستیکی و یک بارمصرف استفاده نکنند چون در غیر این صورت امکان شرکت در تور را نخواهند داشت. پلاستیک‌ها حداقل ۳۰۰ سال در طبیعت باقی می‌مانند. پس از خرد شدن به اشتباه مورد استفاده پرندگان، حیات وحش و دام قرار می‌گیرد و درنهایت وارد چرخه غذایی انسان‌ها می‌شوند و ما را درگیر سونامی سرطان و ناراحتی‌های گوارشی خواهند کرد. همچنین وجود پلاستیک‌ها بر سطح زمین، میزان نفوذ باران در خاک را نیز کاهش می‌دهند و منجر به افزایش ضریب هرزآب و خسارت‌های ناشی از سیل می‌شوند.»

شهیدی با اشاره به پسماندهای تولیدشده گردشگران توضیح می‌دهد: «زباله‌های تر را باید در عمق ۳۰ سانتیمتری زمین دفن و یا به نزدیک‌ترین شهر منتقل کرد. تفکر این که زباله‌های تر مانند پوست میوه را می‌توان در طبیعت رها کرد، اشتباه است چرا که محل تجمع حشرات می‌شوند و بوی عفونی ایجاد شده باعث غیرقابل استفاده شدن منطقه برای دیگر افراد خواهد شد. از این رو فرهنگ گردشگری سبز را باید آموزش داد و فرهنگسازی کرد.»

پی‌نوشت:

۱- طبیعت دولت/ هفته‌نامه تجارت فردا

آگهی ماده ۳ قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان های فاقد سند رسمی ثبت اسناد و املاک شهرستان دزفول

براساس ماده ۳ قانون مرقوم هیئت رسیدگی به تعیین تکلیف اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در ثبت شهرستان دزفول تقاضای افراد مشروحه ذیل مربوط به بخش یک الی چهار دزفول را رسیدگی نموده و مالکیت مفروزه متقاضیان راکه منجر به صدور رای گردیده است را به شرح ذیل آگهی می نماید.

املاک واقع در بخش یک دزفول

پلاک ۵۴۶ تا ۵۴۸ -محسن نیاکان فرزند علی ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۳۷/۵۰ متر مربع واقع در دزفول کوچه کیمیاگر منشعبه از خیابان امام خمینی مع الواسطه از مالک رسمی قدیر پور نوری

پلاک ۱۷۳۶ و ۱۷۳۷ -احمد جراح فرزند ملک نسبت به سه دانگ مشاع از ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۲۴۵ متر مربع واقع در دزفول کوچه آقامیری منشعبه از خیابان طالقانی مع الواسطه از مالک رسمی پولاد عدل

پلاک ۱۷۳۶ و ۱۷۳۷ -طیبه آراء فرزند حاجی نسبت به سه دانگ مشاع از ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۲۴۵ متر مربع واقع در دزفول کوچه آقامیری منشعبه از خیابان طالقانی مع الواسطه از مالک رسمی پولاد عدل

املاک واقع در بخش دو دزفول

پلاک ۱۹۳۰ و ۱ تا ۷ فرعی از ۱۹۳۰ اصلی -عبدالحسین درخشان زاده فرزند محمد ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۶/۳۳ متر مربع واقع در دزفول خیابان منتظری مع الواسطه از مالک رسمی منده موزون زاده

املاک واقع در بخش سه دزفول

پلاک ۱۷۲- روح اله پاد فرزند محمدعلی ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۳۸۲/۹۰ متر مربع واقع در دزفول خیابان سمیه بین فردوس و قیام مع الواسطه از مالک رسمی مجید حسینی زاده

پلاک ۲۷۶ -علی طاهری مهر فرزند مراد نسبت به ۹ سهم مشاع از ۲۴ سهم ششدانگ یکباب ساختمان با کاربری فضای سبز به مساحت ۲۶۱/۴۵ متر مربع واقع در دزفول خیابان نیکان ۳ نبش احسان اصلی مع الواسطه از مالک رسمی سید تاج الدین ساکبی

پلاک ۲۷۶ - فرهاد طاهری مهر فرزند مراد نسبت به ۹ سهم مشاع از ۲۴ سهم ششدانگ یکباب ساختمان با کاربری فضای سبز به مساحت ۲۶۱/۴۵ متر مربع واقع در دزفول خیابان نیکان ۳ نبش احسان اصلی مع الواسطه از مالک رسمی سید تاج الدین ساکبی

پلاک ۵۵۷ -نعمت بارانی فرزند صفر ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۱۸۹/۹۵ متر مربع واقع در دزفول خیابان بوذرجمهری بین خیابان های فردوسی و بوعلی مع الواسطه از مالک رسمی علی گلستان باغ

پلاک ۵۸۰/۱ - مصطفی صمیمی فر فرزند مراد نسبت به دو دانگ مشاع از ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۱۶۰ متر مربع واقع در دزفول بلوار ملا صدرا خیابان شهید بالیده مع الواسطه از مالک رسمی علی محمد افتخار

پلاک ۵۸۰/۱ - محمد صمیمی فر فرزند مراد نسبت به چهار دانگ مشاع از ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۱۶۰ متر مربع واقع در دزفول بلوار ملا صدرا خیابان شهید بالیده مع الواسطه از مالک رسمی علی محمد افتخار

پلاک ۸۸۶ - کفایت نوروزی راد فرزند محمدحسین ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۱۳۳/۶۶ متر مربع واقع در دزفول فرهنگ شهر خیابان فرهنگ ۲۹ مع الواسطه از مالک رسمی محمدعلی عجم

پلاک ۹۸۷ - غلامعلی عیدی زاده دباغ فرزند عبدالحسین ششدانگ یکباب ساختمان با کاربری تجاری به مساحت ۲۹/۹۷ متر مربع واقع در دزفول خیابان دهقان بین خیابان های خیام و مطهری مع الواسطه از مالک رسمی شکراله برزین

پلاک ۱۲۹۱- حسین دهدار فرزند حسن ششدانگ یکباب ساختمان با کاربری فضای سبز به مساحت ۴۸/۲۰ متر مربع واقع در دزفول بلوار شهید محمدی زاده داخل کندرو بلوار مع الواسطه از مالک رسمی علی محمد افتخار

پلاک ۱۴۲۷/۵- محمد اندایش فرزند محمدحسین ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۴۷/۷۳ متر مربع واقع در دزفول خیابان شریعتی نبش خیابان حافظ مع الواسطه از مالک رسمی خدایار فیلی پور

پلاک ۱۵۴۱ -شازده بلنده فرزند علی ششدانگ یکقطعه زمین با کاربری کشاورزی بایر به مساحت ۴۲۵ متر مربع واقع در دزفول جاده آسفالته منشعبه از جاده روستای بنوار شامی اراضی زراعی قمش حاجیان مع الواسطه از مالک رسمی محمد حسین بخشنده پور

پلاک ۱۵۴۱ -علیرضا محقق فرزند محمدطاهر ششدانگ یکقطعه زمین مزروعی به مساحت ۲۲۵۷۶/۶۱ متر مربع واقع در دزفول اراضی قمش حاجیان منشعبه از بنوار شامی مع الواسطه از مالک رسمی عبدالرحیم زاده کوچک

پلاک ۱۵۴۱- حجت خدیور فرزند فتح اله ششدانگ یکباب ساختمان با کاربری صنعتی به مساحت ۴۱۲/۵۰ متر مربع واقع در دزفول جاده شوشتر روبروی کارخانه آسفالت مع الواسطه از مالک رسمی عبدالرحیم نصیر باغبان

پلاک ۱۵۴۱ -راه خدانسا روند فرزند سیف اله ششدانگ یکباب ساختمان مسکونی به مساحت ۱۷۳/۹۰ متر مربع واقع در دزفول کوی مدرس خیابان ۱۶ بین خیابان ۱۷ و خیابان ۱۲ مع الواسطه از مالک رسمی عبدالرضا سعادتی

پلاک ۱۵۴۱ -شب چراغ پالیزوان فرزند سلیمان ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۸۵/۵۸ متر مربع واقع در دزفول کوی مدرس خیابان ۵ مدرس مع الواسطه از مالک رسمی محمد سعادتی

پلاک ۱۵۴۴ -محمدیعقوب علمدار فرزند حسن ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۱۰۱/۱۵ متر مربع واقع در دزفول کوی انقلاب خیابان انقلاب ۷ مع الواسطه از مالک رسمی حسین بره شنبول

پلاک ۱۵۷۶- غلامرضا مدنیان فرزند غلامعلی ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۱۶۶/۶۵ متر مربع واقع در دزفول کوچه بلال حبشی منشعبه از خیابان بهار آزادی مع الواسطه از مالک رسمی سید محمد جواد غفوری

پلاک ۱۵۸۸- محمود پرمون فرزند خزعل ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۲۹/۴۰ متر مربع واقع در دزفول خیابان زکریا بین خیابان شهید مومن و حضرت زینب(س) مع الواسطه از مالک رسمی موسی طهماسبی

پلاک ۱۵۹۱- علیرضا سبزی دزفولی نژاد فرزند حسن ۳ دانگ مشاع از ششدانگ یکباب ساختمان با کاربری باغات به مساحت ۱۶۰ متر مربع واقع در دزفول کوی امام رضا خیابان امام رضا ۸ مع الواسطه از مالک رسمی میرزاعلی محمد زاده

پلاک ۹۱ و ۱۶۸۰/۹۰- شرکت کشاورزی جلگه دز به شناسه ملی ۱۰۸۶۱۷۳۳۲۶۴ نسبت به ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی به مساحت ۱۹۴۵۰/۵۰ دزفول شهر سالند سردشت دهستان ماهور برنجی علیا قسمتی از از سیاه منصور غربی معروف به چک سیفی و مولاکشته مع الواسه از حمید رضا ادیبی و برادران و مهدی و علی ادیبی مالک رسمی

پلاک ۱۶۸۶- سعید زلقی فرزند امیرحسین ششدانگ یکقطعه زمین مزروعی به مساحت ۷۸۹۰۰ متر مربع واقع در دزفول اراضی مزروعی سربیشه مع الواسطه از مالک رسمی امیرحسین زلقی

پلاک ۱۶۸۶- اکبر روشنی فرزند مراد ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۸۹۰/۶۳ متر مربع واقع در دزفول روستای سبزآب خیابان ولی عصر مع الواسطه از مالک رسمی رضا رضائی

پلاک ۱۶۸۷ -روح اله حسین زاده فرزند حسن ششدانگ یکقطعه زمین مزروعی به مساحت ۲۲۶۶۵ متر مربع واقع در دزفول اراضی مزروعی روستای کهنک مع الواسطه از مالک رسمی یعقوب آقا خانی

پلاک ۱۶۸۷ -روح اله حسین زاده فرزند حسن ششدانگ یکقطعه زمین مزروعی به مساحت ۵۶۴۲۴ متر مربع واقع در دزفول اراضی مزروعی روستای کهنک مع الواسطه از مالک رسمی یعقوب آقا خانی

پلاک ۱۷۰۷- ندا غلام زاده فرزند نورعلی ششدانگ یکقطعه زمین مزروعی به مساحت ۹۶۲/۰۶ متر مربع واقع در دزفول شمس آباد روبروی شهرداری شمس آباد به سمت دزفول کوچه شمس العماره آخرین بن بست مع الواسطه از مالک رسمی غلامحسین گنگه شمس آبادی

پلاک ۱۷۰۷- رحمن عظیمی فر فرزند محمد ششدانگ یکقطعه زمین مزروعی به مساحت ۳۸۳۱/۵۸ متر مربع واقع در دزفول جاده صفی آباد مع الواسطه از مالک رسمی سید کاظم خلف محمدی

پلاک ۱۷۹۰ تا ۱۷۹۲- علی شلتوکی فرزند عبدعلی ششدانگ یکقطعه زمین مزروعی به مساحت ۵۹۴۳/۸۰ متر مربع واقع در دزفول جاده خاکی منشعبه از جاده شمس آباد مع الواسطه از مالک رسمی عبدالعلی شلتوکی

پلاک ۱۷۸۸- بی بی عفت حجت زاده دزفولی فرزند سیدمحمدی ششدانگ یکقطعه زمین مزروعی به مساحت ۷۳۷۱ متر مربع واقع در دزفول جاده دزفول به شمس آباد مع الواسطه از مالک رسمی سید محمدی حجت زاده دزفولی

پلاک ۱۸۰۶ -شهناز کرمی فرزند چوپان ششدانگ یکقطعه زمین مزروعی به مساحت ۲۳۹۷۶/۷۰ متر مربع واقع در دزفول جاده خاکی منشعب از جاده محمد بن جعفر اراضی قلعه نوعسکر مع الواسطه از مالک رسمی حسن حسین قلعه نوعسکری

پلاک ۱۸۱۵ اصلی و ۲۳ و ۲۴ فرعی از ۱۸۱۵ -حسن رجبی فرزند غلامعلی نسبت به سه دانگ مشاع از ششدانگ یکقطعه زمین مزروعی به مساحت ۸۶۴۷/۳۷ متر مربع واقع در دزفول اراضی زراعی شرف آباد مستوفی مع الواسطه از مالک رسمی غلامعلی رجب

پلاک ۱۸۱۵ اصلی و ۲۳ و ۲۴ فرعی از ۱۸۱۵- محمدعلی رجبی فرزند غلامعلی نسبت به سه دانگ مشاع از ششدانگ یکقطعه زمین مزروعی به مساحت ۸۶۴۷/۳۷ متر مربع واقع در دزفول اراضی زراعی شرف آباد مستوفی مع الواسطه از مالک رسمی غلامعلی رجب

پلاک ۱۸۱۶- موسی خیری بالنجانی فرزند محمد ششدانگ یکقطعه زمین مزروعی به مساحت ۸۰۳۲/۵۹ متر مربع واقع در دزفول جاده جاده محمد بن جعفر اراضی روستای قلعه آقا حسنی مع الواسطه از مالک رسمی محمد خیری بالنجانی

املاک واقع در بخش چهار دزفول

پلاک ۲۶ -غلامرضا اشکو فرزند ملک محمد ششدانگ یکباب ساختمان مسکونی به مساحت ۱۹۷ متر مربع واقع در دزفول روستای شوهان علیا خیابان سعدی مع الواسطه از مالک رسمی حسین اشکو

پلاک ۲۶ -کاظم نصارزاده فرزند عباس ششدانگ یکقطعه زمین مزروعی به مساحت ۱۳۸۱۰ متر مربع واقع در دزفول روستای شوهان علیا مع الواسطه از مالک رسمی عباس نصار زاده

پلاک ۲۶- محمد دیناروند فرزند غلام ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۲۶۵/۵۵ متر مربع واقع در دزفول روستای شوهان علیا خیابان شهدا مع الواسطه از مالک رسمی غلام دیناروند

پلاک ۲۶- علی دیناروند فرزند غلام ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۴۷۸/۴۶ متر مربع واقع در دزفول روستای شوهان علیا خیابان شهدا مع الواسطه از مالک رسمی غلام دیناروند

پلاک ۲۶ -علی دیناروند فرزند غلام سه دانگ مشاع از ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۳۹۹/۱۵ متر مربع واقع در دزفول روستای شوهان علیا خیابان سعدی مع الواسطه از مالک رسمی غلام دیناروند

پلاک ۲۶ -محمد دیناروند فرزند غلام سه دانگ مشاع از ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۳۹۹/۱۵ متر مربع واقع در دزفول روستای شوهان علیا خیابان سعدی مع الواسطه از مالک رسمی غلام دیناروند

پلاک ۲۶- احمد رفیعی نسب فرزند حیدر ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی به مساحت ۹۷۳۷ متر مربع واقع در دزفول روستای شوهان علیا مع الواسطه از مالک رسمی حیدر رفیعی نسب

پلاک ۲۶- قاسم زبیدی فرزند محمد ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۸۳۳/۴۳ متر مربع واقع در دزفول روستای شوهان علیا خیابان نظامی مع الواسطه از مالک رسمی صفر دیناروند

پلاک ۲۶- قاسم زبیدی فرزند محمد ششدانگ یکباب ساختمان به مساحت ۳۷۱/۴۵ متر مربع واقع در دزفول روستای شوهان علیا خیابان سعدی مع الواسطه از مالک رسمی غلام دیناروند

پلاک ۳۲- عبداله ملکی فرزند کریم بخش ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی به مساحت ۷۳۲۷۶/۰۲ متر مربع واقع در دزفول اراضی زراعی سنجر مع الواسطه از مالک رسمی سمیه و میترا شکوهی مهرو غیره

لذا به موجب ماده ۱۳ -آیین نامه اجرایی قانون مزبور مراتب جهت اطلاع عموم در دو نوبت آگهی می گردد تا چنانچه شخص یا اشخاصی نسبت به آرای صادره مفروزه متقاضیان فوق اعتراضی داشته باشند ظرف مدت ۲ ماه از تاریخ اولین انتشار آگهی اعتراض خود را به این اداره تسلیم داشته و رسید دریافت دارند و ظرف مدت یکماه پس از تاریخ تنظیم اعتراض مبادرت به تقدیم دادخواست به مرجع صالحه قضایی محل نمایند و در غیر اینصورت اقدامات بعدی جهت صدور سند مالکیت متقاضیان فوق انجام خواهد شد.

تاریخ انتشار: نوبت اول: ۱۴۰۳/۰۶/۱۳
تاریخ انتشار: نوبت دوم: ۱۴۰۳/۰۶/۲۹

بهادری
رئیس اداره ثبت اسناد واملاک دزفول